

[Poul Møller.]

men når ministeren fremsætter lovforslag og siger til boligbyggeriet, at der kun må udstedes 110 pct. af den obligationsmasse, der blev udstedt året forinden, og når byggeomkostningerne er steget meget stærkt igennem det sidste år og grundpriserne er steget og renten er steget, ja, så ved man, at for de 110 pct. kan man ikke få det antal boliger, som man havde året forinden. Derfor kan regeringen jo, når man i juni kommer til folketinget med et lovforslag om kreditrationering, ikke blive forbavset over, at det så virker på den måde, at der er bygherrer, som ikke har kunnet få forhåndslån og derfor ikke har kunnet gå i gang med byggeriet. Men denne obligationsrationering havde i 14 dage den lykkelige virkning, at kurserne begyndte at stige på børsen. Men ikke så snart var disse 14 dage gået og man havde set en kursstigning på børsen, før man sagde: nu må der gøres noget ved det, vi må have udvidet, vi må have lempet, og når vi skal udvide og lempe, må vi i stedet for stramme et andet sted.

Det er den situation, vi står i i dag, og jeg tror ikke den højtærede finansminister kan undgå, at byggerytmen har lidt skade, for det, der ikke er igangsat her i efteråret, kan ikke sådan indhentes igen hen på foråret. Derfor er der i et klima, hvor beskæftigelsen er blevet svækket, og hvor det måske også har været nødvendigt, ingen grund til at frygte eller tro, at man skal have yderligere beskæftigelsesdæmpende foranstaltninger gennemført for at kunne sætte lidt mere byggeri i gang.

I øvrigt forekommer det mig, at det er helt, helt meningsløst, at vi fører denne debat, og at vi er kede af, at der ikke er sat nok byggeri i gang, og vi så samtidig fastholder en offentlig byggeregulering. Det er da helt meningsløst, at det offentlige endnu skal give byggetilladelse til etagebyggeri, når vi ikke synes, der bliver sat nok byggeri i gang. Der kunne dog den højtærede finansminister gøre en god indsats ved at hviske boligministeren i øret, om ikke der var en

mulighed for, at han kunne ophæve bygge-reguleringerne, for det kan da ikke tjene noget fornuftigt formål at opretholde dem under de nuværende økonomiske omstændigheder, og at det måske også kunne spare lidt arbejdskraft i boligministeriet, skønt jeg naturligvis har læst og noteret mig, at den højtærede boligminister har sagt, at selv om vi ophæver byggereguleringen, kan vi ikke spare arbejdskraft i boligministeriet. Det er jo sådan noget, der får det til at svirre i hovedet på én, fordi man siger til sig selv: de mennesker, der før har arbejdet med byggereguleringen i boligministeriet, dengang man derinde skulle regulere næsten alt byggeri i Danmark eller i hvert fald i alle store byområder, de mennesker må da være ledige, når man ophæver byggereguleringen, medmindre folketinget har givet dem andre arbejdsopgaver, men det ved jeg da ikke af at folketinget har gjort. Det er det, der gør det så vanskeligt at finde frem til rationaliseringer og administrative besparelser.

Til sidst vil jeg sige til den højtærede finansminister — det er ikke noget spørgsmål, for vi skal jo slutte debatten — at jeg var ked af, at han ikke svarede på de udtalelser, jeg fremsatte vedrørende huslejepolitikken. Jeg tror, de er meget centrale for en inflationsbekæmpelse: at vi lægger en huslejepolitik fast, som kan føre til den normalisering, som boligministeren har omtalt, og at vi så hurtigt som muligt enes om et forlig, som yderligere udvikler det, man var enig om under forhandlingerne i marts-april. Det vil være noget meget væsentligere, end at man nu skulle gå til at gennemføre nye afgifter, som formentlig ikke kan hjælpe i en tid, hvor der er mangel på arbejde for nogle mennesker her i landet.

Baunsgaard: Jeg har kun et par ganske korte bemærkninger at gøre her i anden omgang.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde i formiddags, at hvis man lod være med at vedtage de foreslåede afgifter, ville der